На хуторі, на безлюдді, жили два сусіди. Оба терпіли тяжку біду, і та біда привела їх до товаришування, до братського життя. Нерідко доводилося ділитися останнім, аби допомогти один другому. І ось при такому братерському житті потрохи господарство їх кращало, і згодом вони стали заможними.

Живуть собі вільно, ні від кого не залежні, уже не потребують допомоги один другого, а тільки пишаються. І було їм добре обом, бо кожен пам'ятав, що якби не другий, то увесь вік він перебував би в злиднях.

Так жили, як брати.

Якось в околиці з'явилися розбійники. Напали вони на хату заможнішого й дужчого, усе пограбували й спалили, ледве сам господар зміг утекти.

Що йому робити далі? Став бідним, як старець.

А багатий сусід і собі тремтить, що й до нього прийдуть розбійники і в нього все заберуть. Просить він бідного переселитися до його хатини: обіцяє годувати, зодягати, аби тільки той допоміг йому розбійників одігнати. Бідний пішов.

Коли прийшли розбійники до багатого, то сусіди так їх зустріли, що ті вже зареклися приходити. Десь розбіглися, поховалися й чутки про них не було.

От спершу багатий бідного шанував, догоджав йому і його родині, Та як потрохи став забувати про розбійників, перестав годувати бідного, а потім почав кпити з нього. Нарешті вигнав з хати.

Бідний пішов на своє старе попелище, викопав там землянку й почав горювати.

Багатий же розкошував, забувши зовсім про бідного.

Коли ж розбійники довідалися, що багатий живе вже сам, що там бідного нема, що тепер легко його пограбувати, наскочили несподівано і геть чисто все забрали. Господар боронився, як лев, убив отамана й кількох розбійників, а решта зі злості вбили його самого. Хату ж і все добро спалили.

А бідний тяжко працював і потрохи здобувся на нове господарство, став ще багатшим, ніж був раніше.

Розбійники ж розбрелися без отамана і вже нікому не могли заподіяти зла.